

I

*D*e sneeuw viel in een dicht gordijn van grote witte vlokken, aan elkaar geplakt als in een tekening bij een sprookje, zoals in de boeken die Sarah de kinderen vroeger altijd voorlas. Ze zat achter de schrijfmachine en zag vanuit het raam hoe de sneeuw het gazon bedekte en als kant van de bomen hing, zodat ze het verhaal dat al vanaf de vroege ochtend door haar hoofd maalde, volkomen vergat. Het was zo verdomde schilderachtig. Beeldschoon. Alles was even mooi hier. Het was een sprookjesleven in een sprookjesstad en de mensen om haar heen leken wel sprookjesmensen. Ze waren precies wat zij nooit had willen worden, en nu was ze een van hen, al jaren. En waarschijnlijk voor altijd. Sarah MacCormick, de rebel, de assistent-redactrice van de *Crimson*, het meisje dat in 1969 was afgestudeerd aan Radcliffe als beste van haar jaar en wist dat ze anders was, was nu een van hen geworden. Van het ene ogenblik op het andere. Althans bijna. In werkelijkheid had het zowat twintig jaar geduurd. En nu was ze Sarah Watson, mevrouw Oliver Wendell Watson. Ze woonde in Purchase, New York, in een mooi huis dat bijna hun eigendom was na veertien jaar worstelen met de hypotheek. Ze had drie

kinderen, een hond, en de laatste hamster was het jaar ervoor eindelijk doodgegaan. En ze had een man van wie ze hield. Die lieve schat van een Ollie. Hij studeerde af aan de Economische Hogeschool van Harvard toen zij van Radcliffe kwam en ze waren al vanaf haar tweede studiejaar verliefd op elkaar geweest. Toch was hij in ieder opzicht haar tegenpool. Hij was behoudend terwijl zij onconventioneel was. Hij had geloofd in wat ze hadden geprobeerd te doen in Vietnam, en een tijd lang had ze hem erom gehaat. Ze had hem zelfs een tijd niet meer willen zien nadat ze haar graad had behaald, omdat ze bleef beweren dat ze te verschillend waren. Ze was toen in SoHo, in New York, gaan wonen en probeerde te schrijven. Eigenlijk had ze het tamelijk goed gedaan. Er waren twee van haar verhalen gepubliceerd in *The Atlantic Monthly*, en een... in het heilige der heiligen... in *The New Yorker*. Ze was goed en dat wist ze. Oliver woonde destijds uptown Manhattan, in East 79th Street, in een appartement dat hij deelde met twee vrienden. Dankzij zijn MBA kreeg hij een goede baan bij een reclamebureau op Madison Avenue. Ze had hem erom willen verachten, verachten om zijn conformisme, maar ze had het niet gekund. Zelfs toen al wist ze hoeveel ze van hem hield.

Hij praatte over dingen als buiten wonen en het houden van Ierse setters. Hij wilde vier kinderen en een vrouw die niet werkte, en ze lachte hem erom uit. Maar hij grinnikte alleen op die ongelooflijk jongensachtige manier die haar hart toen al sneller deed kloppen... ook als ze zich voorhield dat ze eigenlijk een man wilde hebben met haar dat langer was dan het hare... een schilder... een beeldhouwer... een schrijver... iemand die 'creatief' was. Oliver was creatief, en hij was pienter. Hij was cum laude aan Harvard afgestudeerd, maar de modieuze stromingen van de jaren zestig hadden hem nooit geraakt. Als zij aan een protestmars had deelgenomen, viste hij haar op uit de gevangenis, als ze ruzie met hem maakte, hem

zelfs uitschold, legde hij kalm en redelijk uit waarin hij geloofde. En hij was zo verdomd fatsoenlijk, zo goedhartig, hij was haar beste vriend, zelfs als hij haar boos maakte. Ze maakten soms een afspraak in de Village of in de stad voor een kop koffie, een borrel of een lunch en dan vertelde hij haar wat hij deed en vroeg haar naar wat ze op dat moment aan het schrijven was. Hij wist ook dat ze goed was, maar zag niet in waarom ze niet zowel 'creatief' als getrouwd kon zijn.

'... Het huwelijk is voor vrouwen die iemand zoeken om hen te onderhouden. Ik wil voor mezelf zorgen, Oliver Watson.' En dat kon ze, of had ze toen gekund op haar manier. Ze had een deeltijdbaan gehad in een galerie in SoHo en was freelance schrijfster geweest. En ze had er geld mee verdiend. Soms. Maar nu vroeg ze zich wel eens af of ze nog in staat zou zijn voor zichzelf te zorgen, in haar onderhoud te voorzien, haar eigen belastingbiljet in te vullen en erop te letten dat haar ziekteverzekering niet verliep. In de achttien jaar dat ze getrouwd waren, was ze zo afhankelijk van hem geworden, want hij loste alle kleine problemen op in haar leven en ook bijna alle grote. Het was of ze in een hermetisch afgesloten wereld leefde, met Ollie die er altijd was om haar te beschermen.

Bij alles rekende ze op hem en vaak maakte dat haar bang. Stel dat er iets met hem gebeurde? Zou ze dat dan aankunnen? Zou ze in staat zijn het huis te houden, geld te verdienen voor zichzelf en de kinderen? Ze probeerde er zo nu en dan met hem over te praten, maar hij lachte alleen en zei dat ze zich nooit zorgen zou hoeven maken. Hij had geen fortuin gemaakt, maar had wel goed geboerd en hij was een man met verantwoordelijkheidsgevoel. Hij had een goede levensverzekering.

Het had hem meegezeten op Madison Avenue en op zijn vierenveertigste was hij de derde man bij Hinkley, Burrows

en Dawson, een van de grootste reclamebureaus van het land. Hij was de man die vier van hun belangrijkste cliënten had aangebracht, was een waardevolle firmant en hij werd gerespecteerd door zijn collega's. Hij was een van de jongste adjunct-directeuren van de zaak en ze was trots op hem. Maar het maakte haar nog steeds bang. Wat deed ze hier buiten, in dat leuke kleine Purchase waar ze naar de vallende sneeuw zat te kijken en wachtte tot de kinderen thuiskwamen, terwijl ze deed of ze een verhaal schreef... een verhaal dat nooit geschreven zou worden, dat nooit af zou komen, dat nooit ergens een plaats zou vinden, net als de andere die ze de laatste twee jaar had geprobeerd te schrijven.

Op de avond voor haar negenendertigste had ze besloten weer te beginnen. Het was een belangrijke beslissing voor haar geweest. Negenendertig was eigenlijk erger dan veertig. Als ze veertig was, zou ze berusten in de 'dreigende ondergang', zoals ze het in een sombere bui had genoemd. Oliver had haar voor haar veertigste verjaardag een maand mee naar Europa genomen, haar alleen, zonder de kinderen. Die gingen naar een kamp, twee in ieder geval, en haar schoonmoeder zorgde voor Sam. Hij was toen pas zeven en het was de eerste maal dat ze hem achterliet. Maar het was of de poorten van de hemel opengingen toen ze in Parijs kwam... geen *car-pools*... geen kinderen... geen huisdieren... geen oudervereniging... geen benefiet-diner voor de school of de plaatselijke ziekenhuizen... niemand... niets... alleen zij tweeën en vier onvergetelijke weken in Europa. Parijs... Rome... rijden door Toscane en een kort verblijf aan de Italiaanse Rivièra, en toen een paar dagen op een boot die hij had gehuurd en waarin ze dobberden tussen Cannes en St. Tropez. Ze reden naar Eze en St.-Paul-de-Vence, dineerden in de Colombe d'Or en hadden ten slotte een paar wervelende dagen in Londen. Tijdens de reis had ze voortdurend aantekeningen gemaakt en er zeven

schriften mee gevuld. Maar toen ze thuiskwam... niets. Niets ervan wilde verwerkt worden in een verhaal, of in een boek of een artikel, zelfs niet in een gedicht. Ze zat daar maar, tuurde naar haar schriften en naar het lege blad in haar schrijfmachine dat ze nooit scheen te vullen. En anderhalf jaar later zat ze nog precies zo. Op haar eenenveertigste had ze het gevoel dat haar hele leven achter haar lag. En Oliver lachte er altijd om als ze dat zei.

‘God, Sarrie... je bent geen greintje veranderd sinds ik je voor het eerst zag.’ En hij meende het. Het was bijna waar. Maar niet helemaal. Zij, en de mensen die kritisch wilden zijn, konden het verschil zien. Het glanzende rode haar dat vroeger in koperkleurige golven op haar rug hing, was verkleurd tot rossig bruin. Ze droeg het tot op haar schouders en er zat meer dan een enkele zilveren draad tussen, iets wat de kinderen erger vonden dan Sarah zelf. De heldere blauwe ogen waren dezelfde, ze waren van een donker vibrerend blauw, en haar roomkleurige huid was nog even glad en vertoonde nauwelijks rimpels. Maar toch waren er hier en daar sporen van de tijd te zien, al zei Oliver er alleen over dat ze haar gezicht meer uitdrukking gaven. Ze was knap om te zien, en was een knap meisje geweest: lang en slank, met een goed figuur en elegante handen, en een gevoel voor humor dat danste in haar ogen. Dat was het waarom hij vanaf het begin zoveel van haar gehouden had: van haar lach en haar vuur, en haar koppige vastbeslotenheid om zich te houden aan de dingen waarin ze geloofde. Sommige mensen vonden haar moeilijk toen ze jong was, maar Ollie niet. Ollie nooit. Hij hield van haar manier van denken, van de dingen die ze zei en hoe ze die zei. Hun verhouding berustte op wederzijds respect en genegenheid en ze hadden het fijn in bed. Dat hadden ze trouwens altijd gehad, maar soms dacht hij zelfs dat het na twintig jaar nog beter was dan vroeger. En dat was in zekere zin ook zo. Ze ken-

den elkaar door en door, als satijn glad hout dat duizenden malen is gestreeld en gekoesterd door liefhebbende handen en de tederheid van het ware samenzijn.

Het had hem precies twee jaar gekost voor hij haar kon overhalen om na haar SoHo-dagen met hem te trouwen, en op haar drieëntwintigste was ze mevrouw Oliver Watson geworden. Al tegenstribbelend had ze op de haar typerende manier geweigerd een traditionele bruiloft te hebben. Ze waren getrouwd in de tuin van zijn ouders in Pound Ridge, en haar ouders en jongere zusje waren uit Chicago overgekomen. Sarah had een vuurrode jurk gedragen met een hoed met een enorme rand en ze leek meer op een jong meisje van een schilderij dan op een bruid, maar ze waren allebei even gelukkig. Voor de huwelijksreis waren ze naar de Bermuda's gegaan, waar het verschrikkelijk weer was. Maar ze hadden er niets van gemerkt, lachten en speelden en bleven in bed tot aan het eind van de middag, kwamen alleen tevoorschijn voor een vroege rooftocht in de stemmige eetzaal van het hotel en haastten zich dan terug naar hun kamer, giechelend en lachend als twee kinderen.

Drie weken later was Sarah echter minder vrolijk. Ze woonde in een klein appartement aan Second Avenue, in een gebouw vol stewardessen en jonge zakenlui, en 'vrijgezellen' die het hele gebouw in een voortdurende party leken te veranderen.

Toen hij van zijn werk thuiskwam, keek ze of haar beste vriend gestorven was. Maar het was geen vriend, het was slechts het 'konijn'. Ze had bij hun thuiskomst al gepiekerd over het wegblijven van haar menstruatie, maar ze had zo plichtsgetrouw steeds haar pessarium gebruikt, dat ze wist dat ze niet zwanger kón zijn. Ze had het vrijwel dag en nacht gedragen vanaf het altaar totdat ze thuiskwamen van hun huwelijksreis. Maar hoe dan ook, op de een of andere manier

was er iets misgegaan, en nu was ze zwanger. En ze wilde een abortus. Oliver was hevig geschokt dat ze er zelfs maar aan had gedacht. Maar Sarah nog meer bij het idee al zo snel een kind te hebben.

‘We willen toch nog geen gezin... ik wil weer een baan... iets gaan doen...’ Ze had ditmaal gedacht aan een baan als redactrice bij een literair tijdschrift – ze kon haar verhalen niet meer zo gemakkelijk kwijt – en had zich opgegeven bij de Universiteit van Columbia om te werken voor haar doctoraal. Zodra ze met Ollie trouwde, had ze haar deeltijdbaan bij de galerie opgegeven, omdat het dagelijkse op en neer reizen naar SoHo onpraktisch zou zijn geweest.

‘Je kunt later toch altijd nog een baan zoeken,’ probeerde hij haar te overreden. Hij troostte, wilde haar overtuigen, deed alles wat hij kon om te maken dat ze zich beter voelde. Maar ze was ontroostbaar en iedere avond onderweg naar huis werd hij overvallen door een golf van paniek... stel dat ze het deed... dat ze naar iemand toe ging terwijl hij werkte en dat ze een abortus zou laten uitvoeren! Maar ze deed het niet. Ze was hoe dan ook té misselijk, té uitgeput, té gedeprimeerd om het zelfs maar te proberen en een poosje later schommelde ze door het appartement en vroeg zich af hoe ze het had kunnen laten gebeuren.

Oliver was echter opgetogen. Hij wilde vier kinderen, dat had hij altijd gezegd, en al kon hun budget het nauwelijks aan, toch was hij bereid het onder ogen te zien. Hij stond goed aangeschreven en maakte snel carrière bij de firma, en al hadden ze op een houtje moeten bijten, dan nog zou hij nooit een abortus hebben toegestaan. Dat wilde hij per se niet. Het was hun baby. Van hen. En lang voordat het kind er was, hield hij ervan.

Benjamin Watson arriveerde met een grote pluk rood haar en een verbaasde blik in zijn heldere oogjes, precies negen

maanden en drie dagen na de bruiloft van zijn ouders. Hij scheen erop gebrand de wereld te verkennen, huilde veel en leek sprekend op zijn moeder, tot grote vreugde van Oliver, die het prachtig vond een zoon te hebben en vooral een die op Sarah leek. Benjamin groeide als kool en had meer dan alleen het uiterlijk van Sarah. Hij had haar vastbeslotenheid, haar kop-pigheid en haar opvliegende humeur. Er waren dagen dat ze dacht dat ze het kind zou wurgen voordat Oliver thuis was om hen te kalmeren. Binnen een paar minuten na zijn aankomst zorgde hij ervoor dat de baby tevreden geluidjes maakte en begon te lachen. Hij speelde kiekeboe met hem, liep het huis met hem door, terwijl Sarah in een stoel zakte en met een zucht en een glas wijn zich afvroeg hoe ze dit alles moest overleven. Het moederschap was kennelijk niet haar sterkste eigenschap en het appartement was zo klein dat ze er stapelgek van werd. Als het weer te slecht was om uit te gaan, en dat was het dat jaar vaak, scheen het gekrijs van de baby van de muren te weerkaatsen tot ze dacht dat ze krankzinnig werd.

Oliver wilde buiten gaan wonen in een eigen huis, maar die droom was voorlopig onbereikbaar, ze konden het zich niet permitteren. Sarah bood aan weer een baan te zoeken, maar telkens als ze probeerden dat te berekenen, bleek het zinloos te zijn, want alles wat ze eventueel zou verdienen, zou naar de babysitter gaan, zodat ze even weinig geld hadden als eerst. Het enige doel dat ermee gediend zou zijn, was dat ze dan het huis uit kon. En hoewel Sarah het een aantrekkelijk idee vond, dacht Oliver dat het belangrijk voor haar was om bij de baby te blijven.

‘Over vooroordelen gesproken, Ol. Wat verwacht je eigenlijk van me, dat ik hier de hele dag tegen mezelf zit te praten terwijl hij zo krijs?’ Er waren dagen waarop ze echt dacht dat ze het niet langer uithield. En het vooruitzicht van de vier kinderen die hij wilde hebben, bezorgde haar zelfmoordneigingen.

Haar eigen ouders konden haar niet helpen omdat ze in Chicago woonden en ondanks al hun goede bedoelingen deden die van hem niet veel meer. Zijn moeder had slechts één kind gehad, en de manier waarop ze indertijd met hem was omgegaan, scheen ze vergeten te zijn. Als ze bij Benjamin was, werd ze alleen maar nerveus, maar niet half zo nerveus als Sarah.

Ten slotte paste de baby zich aan en tegen de tijd dat hij begon te lopen, was hij lang niet meer zo angstwekkend voor haar. Ze hadden eindelijk het ergste achter de rug. Ze huurden voor de zomer een huisje op Long Island, en over een jaar zou ze hem naar een peuterschooltje kunnen sturen... nog één jaar... ze was bijna vrij... en dan kon ze weer gaan schrijven. Het idee van een baan had ze opgegeven. Ze wilde een roman schrijven. Alles ging er weer plezieriger uitzien, en toen kreeg ze griep. Het was er een waarbij elke andere griep in het niet zonk en na een maand was ze ervan overtuigd dat ze doodging. Ze was haar leven lang nog niet zo ziek geweest. Ze had een verkoudheid die niet wilde verdwijnen, een hoest die klonk als tb, en ze was van vroeg tot laat misselijk van het kuchen. Eindelijk, na vier weken van vechten, besloot ze er geld aan uit te geven en naar een dokter te gaan. Ze had griep, maar ze had meer dan dat: ze verwachtte weer een baby. Ditmaal geen ergernis, geen woede, geen scènes en uitbarstingen, alleen maar wanhoop en wat Oliver uren en uren van huilen toescheen. Ze kon het niet accepteren, ze kon het niet nog eens hebben. Ze kon een tweede kind niet aan, en Benjamin was zelfs nog niet uit de luiers. Nu zouden er twee zijn! Het was de enige keer dat ze Oliver echt terneergeslagen had gezien. Hij wist niet wat hij moest doen om haar de dingen anders te laten bekijken. En net als de eerste maal was hij opgetogen over de baby, maar als hij dat zei, begon ze alleen maar harder te huilen.

'Ik kan het niet... ik kan het gewoon niet, Ollie... toe...

dwing me niet...' Ze ruzieden weer over een abortus en eens wist ze hem bijna over te halen, zo bang was hij dat als hij het niet toestond, ze krankzinnig zou worden. Maar hij wist haar te overtuigen en kreeg salarisverhoging toen ze halverwege de zwangerschap was. Hij besteedde iedere cent ervan voor het aannemen van een meisje dat haar drie middagen per week met Benjamin kwam helpen. Het was een Ierse uit een gezin met dertien kinderen en ze was precies wat Sarah nodig had. Plotseling kon ze weer uitgaan: naar een bibliotheek, vriendinnen opzoeken, een galerie of een museum binnenlopen, en haar stemming verbeterde aanzienlijk. Ze ging zelfs genieten van Benjamin en nam hem een of tweemaal mee naar een museum. En Oliver wist, al wilde ze het niet toegeven, dat ze zich langzamerhand begon te verheugen op de komst van hun tweede kind.

Melissa werd geboren toen Benjamin twee was, en Oliver ging er nu werkelijk aan denken met het gezin naar buiten te verhuizen. Vrijwel ieder weekend bekeken ze huizen in Connecticut, maar ze besloten uiteindelijk dat ze zich dat niet konden permitteren. Ze probeerden Long Island, Westchester, tot het leek of ze ieder weekend rondreden om huizen te bekijken. Pound Ridge, Rye, Bronxville, Katonah, om ten slotte, na een jaar, precies te vinden wat ze zochten in Purchase. Het was een oude boerderij die twintig jaar onbewoond was geweest en waar ontzettend veel aan gedaan moest worden. Hij behoorde tot een landgoed en ze kochten het huis voor een appel en een ei. Het kostte hun toch nog heel wat appels en eieren, maar met sparen en rekenen en door het meeste werk zelf te doen, maakten ze er binnen een jaar een opvallend mooi huis van waar ze beiden even trots op waren. 'Maar dat betekent niet dat ik nog meer kinderen wil hebben, Oliver Watson!' Wat haar betreft had ze zich voldoende opgeofferd door in een voorstad te gaan wonen. Ze had gezworen

dat ze dat nooit zou doen toen ze nog met elkaar uitgingen voor ze getrouwd waren. Maar zelfs zij moest toegeven dat dit veel verstandiger was. Het appartement op Second Avenue was onmogelijk geworden en al het andere dat ze in de stad zagen, leek klein en was belachelijk duur. Hier hadden de kinderen ieder een eigen kamer. Er was een enorm grote, gezellige zitkamer met een open haard, een bibliotheek die ze liefdevol met boeken vulden, een knusse keuken met twee bakstenen muren, zware houten balken aan de zoldering en een ouderwets fornuis dat Sarah in ieder geval wilde opknappen en gebruiken. Er was een erker met grote ramen die uitkeken op wat zij op wonderbaarlijke wijze in een tuin veranderde, en ze kon de kinderen buiten zien spelen terwijl ze aan het koken was. Door hun verhuizing naar buiten waren ze het Ierse meisje kwijtgeraakt, maar dat kwam goed uit, want op dat moment konden ze het zich toch niet veroorloven.

En Benjamin was nu al drie en ging iedere ochtend naar een schooltje, en twee jaar later ging Melissa daar ook heen. Sarah hield zich voor dat ze weer moest gaan schrijven. Maar om de een of andere reden was er geen tijd meer voor. Ze had altijd van alles te doen. Ze werkte als volontair in het plaatselijke ziekenhuis, was één dag per week op de kleuterschool, deed boodschappen, deed carpools, hield het huis schoon, streek Ollies overhemden en werkte in de tuin. Het was een verdomd grote verandering voor de assistent-redactrice van de *Crimson*. Maar het gekke was dat ze het niet erg vond.

Toen ze New York eenmaal de rug hadden toegekeerd, was het of een deel van haarzelf was achtergebleven, dat deel van haar dat steeds had gevochten tegen het huwelijk en het moederschap. Plotseling scheen ze deel uit te maken van het vredige wereldje om haar heen. Ze leerde vrouwen kennen met kinderen van dezelfde leeftijd, er waren echtparen met wie ze

in de weekends tennis en bridge speelden, haar werk als volontair eiste haar steeds meer op en de weerstand en gevechten van vroeger waren vrijwel vergeten. Hetzelfde gold voor haar schrijven: ze miste het zelfs niet meer. Het enige wat ze wilde, was wat ze bezat: een gelukkig, druk leventje met haar man en kinderen.

Benjamins schreeuwende babytijd vervaagde tot een verre herinnering. Hij was een lief zonnig kind geworden, dat niet alleen uiterlijk op haar leek, maar ook al haar interesses en hartstochten en normen scheen te delen. Hij was als een spons die alles van haar opnam en hij was in veel opzichten het spiegelbeeld van Sarah. Oliver zag het en lachte erom, en hoewel Sarah het zelden toegaf, was zij er tot op zekere hoogte door gevleid en er blij om. Hij leek ook zóveel op haar. Ook Melissa was lief; ze was veel gemakkelijker dan Benjamin was geweest en had veel van haar vader. Ze lachte al gauw en voelde zich gelukkig in dit leven. En ze scheen niet veel eisen aan haar ouders te stellen. Het was heerlijk voor haar Sarah overal te volgen met een boekje of een pop of een puzzel. Soms vergat Sarah zelfs dat ze in de kamer naast haar zat te spelen. Het was een klein meisje dat niet veel nodig had, met Oliver's blonde haar en groene ogen. Toch leek ze niet echt op hem, maar eigenlijk meer op zijn moeder, iets wat Sarah altijd ergerde als haar schoonouders er een opmerking over maakten. Ze was nooit echt bevriend geraakt met Oliver's moeder. Mevrouw Watson had in het verleden geen blad voor haar mond genomen en haar enige zoon gezegd wat ze van Sarah dacht voordat hij met haar trouwde. Ze vond haar een koppig, moeilijk meisje dat ten koste van alles haar eigen zin wilde doordrijven, en mevrouw Watson was altijd bang dat ze Oliver nog eens vreselijk zou kwetsen. Maar tot nu toe was Sarah een goede vrouw voor hem, zoals ze haar echtgenoot met tegenzin moest toegeven wanneer hij het voor zijn

schoondochter opnam. Sarah had echter altijd het gevoel dat de oudere vrouw haar in het oog hield, alsof ze wachtte op een of andere fout, een faux pas, een vreselijke tekortkoming die haar uiteindelijk gelijk zou geven. De enige vreugde die de twee vrouwen deelden, was de liefde voor de beide kinderen. Mevrouw Watson was verrukt van hen en Sarah hield nu van ze alsof ze hen vanaf het eerste begin had willen hebben. Maar mevrouw Watson herinnerde zich heel goed dat dat niet het geval was geweest. Oliver had er nooit iets over gezegd, maar ze had gevoeld wat er aan de hand was zonder dat erover was gesproken. Ze was intelligent, met een scherpe blik en wist heel goed dat Sarah niet gelukkig was geweest met haar zwangerschap, en evenmin van Benjamins babytijd had genoten. Aan de andere kant moest ze toegeven dat Benjamin geen gemakkelijke baby was geweest. Hij had haar ook zenuwachtig gemaakt, met zijn eeuwige schreeuwbuien. Maar toen de kinderen opgroeiden, was dat allemaal vergeten en Sarah en Oliver hadden het goed samen. Ze hadden het druk en waren gelukkig. En Sarah scheen uiteindelijk haar literaire aspiraties te hebben opgegeven, die mevrouw Watson altijd wat overdreven gevonden had.

‘Het is een lief kind, Phyllis, je moet niet zo streng oordelen. Ze was nog zo jong toen ze trouwden. En ze maakt Oliver heel gelukkig.’ Haar man was altijd al filosofischer geweest dan zij.

‘Dat weet ik... maar ik heb altijd het gevoel dat ze meer wil... iets wat juist buiten haar bereik ligt... iets wat Oliver nog eens een hoop narigheid zal bezorgen.’ Het was een rake opmerking, meer dan ze zelf wist. Maar George Watson schudde met een toegeeflijke glimlach het hoofd.

‘Ollie kan haar wel aan.’

‘Ik weet niet of hij dat wel wil. Ik denk dat hij in alles toegeeft als ze iets hebben wil, hoeveel het hem ook kost. Zo’n

man is hij nu eenmaal.' Ze lachte teder tegen haar echtgenoot van wie ze al bijna veertig jaar zoveel hield, jaren die zelfs te kostbaar waren om te tellen. Ze waren al lang tot één lichaam en één ziel geworden. 'Precies zijn vader. Veel te goed. En dat kan gevaarlijk zijn in de handen van een verkeerde vrouw.' Ze maakte zich altijd zorgen over haar zoon en wantrouwde Sarah nog steeds een beetje.

Maar het compliment was niet onopgemerkt aan haar man voorbijgegaan en hij glimlachte tegen zijn vrouw met de blik die haar hart nog steeds deed bonzen. 'Vertrouw het kind toch een beetje, Phyllis. Ze heeft onze jongen geen kwaad gedaan en ze heeft hem, en ons, twee prachtkinderen gegeven.' Ze waren inderdaad mooi, en hoewel ze geen van beiden veel op hun vader leken, hadden ze wel iets van zijn klassiek-knappe uiterlijk.

Oliver was lang en elegant en atletisch gebouwd, met dik, steil, blond haar dat de afgunst had opgewekt van iedere moeder toen hij nog klein was, en van ieder meisje toen hij studeerde. En hoewel Sarah het hem zelden zei, omdat ze zijn ego niet wilde opblazen tot iets wat ze niet meer kon hantieren, had ze meer dan eens horen zeggen dat Oliver Watson de knapste kerel in Purchase was. Zes maanden per jaar was hij door de zon gebruind, en zijn groene ogen schenen ondeugend te dansen en te lachen. Toch was hij zich niet bewust van zijn knappe uiterlijk, wat hem nog aantrekkelijker maakte.

'Denk je dat ze nog meer kinderen zullen nemen, George?' Phyllis vroeg het zich dikwijls af, maar zou het nooit aan haar zoon durven vragen, laat staan aan Sarah.

'Ik weet het niet, schat. Ik denk dat hun leven al vol genoeg is. En in deze tijd kun je nooit zeker zijn van wat er gaat gebeuren. Oliver zit in een onzekere branche wat zaken betreft. Reclame is niet zoiets als het bankwezen van toen ik jong was. Je kunt nergens meer op rekenen. Het is, denk ik,

verstandig van hen niet nog eens aan een kind te beginnen.’ George Watson praatte het laatste jaar dikwijls zo. Hij had lang genoeg geleefd om te zien dat zijn investeringen die eens zo solide waren, langzaam maar zeker begonnen te slinken. De kosten van het levensonderhoud waren waanzinnig hoog en hij en Phyllis moesten voorzichtig te werk gaan. Ze hadden een aardig klein huis in Westchester dat ze vijftien jaar geleden hadden gekocht, in de tijd dat Oliver studeerde. Ze wisten dat hij nooit meer voor langere tijd thuis zou zijn en het leek nogal dwaas in het grote oude huis in New London te blijven zitten. Maar George maakte zich de laatste tijd steeds zorgen over zijn financiën. Niet dat ze nu direct tot de bedelstaf werden gebracht, maar als beiden nog vijfentwintig jaar bleven leven, wat met negenenvijftig en tweeënzestig heel goed mogelijk was en wat hij ook hoopte, was het de vraag of zijn spaargeld toereikend zou zijn. Hij was pas gepensioneerd van de bank en kreeg een behoorlijk pensioen, en hij had in de loop der jaren verstandig geïnvesteerd, maar toch... Je kon nooit té voorzichtig zijn. Dat zei hij ook iedere keer tegen Ollie wanneer hij hem zag. Hij had veel meegemaakt in zijn leven, één grote oorlog en verschillende kleine. Hij had gevochten in Guadalcanal en het gelukkig overleefd. Tijdens de grote krach van 1929 was hij twaalf geweest en hij wist hoe wreed de Depressie was geweest. En in de loop der jaren had hij de economie op en neer zien gaan. Hij wilde dat zijn zoon met overleg te werk ging. ‘Ik zie niet in waarom ze meer kinderen zouden willen hebben.’

Sarah was het hartroerend met hem eens. Het was een van de weinige onderwerpen waarover George Watson en zij hetzelfde dachten. Wanneer Ollie het onderwerp zo nu en dan ter sprake bracht, soms ’s avonds laat in bed, of tijdens een rustige wandeling door het bos in een verre uithoek van Purchase, zei ze altijd dat ze het te belachelijk vond om zelfs

maar over te denken. 'Waarom zouden we nog meer kinderen willen, Ollie? Melissa en Benjamin worden groot. Ze zijn gemakkelijk, ze hebben hun eigen leven. Over een paar jaar kunnen we alles doen waar we zin in hebben. Waarom moeten we ons opnieuw gaan binden, met al die problemen erbij?' De gedachte alleen al deed haar huiveren.

'Het zou ditmaal niet hetzelfde zijn. We kunnen hulp nemen. Ik weet het niet... ik denk gewoon dat het prettig zou zijn. Op een dag hebben we misschien spijt dat we niet meer kinderen hebben.' Hij keek haar teder aan met ogen die bijna alle vrouwen van de oudervereniging in zwijm zouden doen vallen, maar Sarah deed of ze niets merkte.

'De kinderen zouden het idee niet eens leuk vinden. Benjamin is zeven, en Melissa vijf. Daar moet je ook aan denken. We zijn hun ook iets verschuldigd.' Ze klonk zo definitief, zo zeker, dat hij glimlachte en haar hand pakte toen ze terugliepen naar de auto. Hij had kortgeleden zijn eerste Mercedes gekocht. En ze wist het nog niet, maar hij zou haar voor Kerstmis een bontmantel geven. Die had hij pas uitgezocht bij Bergdorf Goodman, de monogrammen werden er nog ingezet.

'Het klinkt of je er zeker van bent.' Zoals altijd was hij teleurgesteld.

'Natuurlijk ben ik er zeker van.' En zo was het. Hij zou haar op geen enkele manier tot nog een kind kunnen overhalen. Ze was eenendertig en vond haar leven prettig zoals het was. Ze werd de hele dag overstelpt met werk voor commissies, bracht de helft van haar leven door met carpooling en de rest met het rijden naar de padvindsters en de balletlessen van Melissa. Genoeg was genoeg. Hij had haar getemd voor zover ze bereid was om getemd te worden. Ze hadden een veilig leven en twee kinderen, een huis buiten en ze hadden het vorige jaar zelfs een Ierse setter gekocht. Meer dan dat kon ze niet geven, zelfs niet aan Ollie.